

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 3 martie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2020, declarat de avocata Carolina Bulgari în numele inculpatului

Duminica Valeriu xxxx,

anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 23.07.2014 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă 2 ani;

2) sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 10.04.2017, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la amendă în mărime de 850 unități convenționale, cu privare de dreptul de a ocupa anumite funcții administrative de gestionare a banilor pe un termen de 1 an;

3) sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 02.08.2018, în baza art. 290 alin. (1), 85 Cod penal la 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și amendă în mărime de 850 unități convenționale.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 25.11.2019 – 03.03.2020,
instanța de apel: 27.06.2020 – 23.09.2020,
instanța de recurs: 02.12.2020 – 10.02.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 3 martie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Duminica Valeriu a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal la 3 ani 4 luni închisoare, fără amendă.

Potrivit art. 85 Cod penal, prin adăugirea totală a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 02 august 2018, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani 4 luni și 25 de zile închisoare, cu amendă în beneficiul statului în mărime de 850 unități convenționale, ce constituie 42.500 lei, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 03.03.2020, cu includerea termenului arestării preventive de la 06.11.2019 până la 03.03.2020.

2. Instanța de fond a constatat că, la 23 septembrie 2019, inculpatul Duminica Valeriu, în intervalul de timp cuprins între orele 00:00 și 02:00, aflându-se pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt 6, de comun acord cu o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunsă în procedură separată, având scopul sustragerii bunurilor altor persoane, acționând cu intenție directă, prin aplicare de violență nepericuloasă pentru viață sau sănătate asupra lui Alexeev Alexandr și Pancratiev Serghei, au sustras de la Alexeev A. un portmoneu în valoare de 200 lei, în care se afla buletin de identitate eliberat pe numele său, un card bancar emis de către BC "Moldinconbank" SA și un telefon mobil de model „HTC One” în care se afla cartela sim cu nr. 078268735, în valoare de 800 lei, iar de la Pancratiev S. au sustras un lăncșor confecționat din aur cu greutatea aproximativ de 49,26 g, în valoare de 19 000 lei, cauzând astfel părților vătămate daune considerabile și anume lui Alexeev A. i-a fost cauzat un prejudiciu în sumă totală de 1 000 lei, iar lui Pancratiev S. un prejudiciu în sumă totală de 19 000 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Deoarece probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani sau cu amendă în mărime de 850 la 1350 unități convenționale

Astfel, la stabilirea pedepsei, se va ține cont că inculpatul a comis o infracțiune gravă, se caracterizează negativ, ca circumstanțe atenuante fiind căința sinceră și recuperarea benevolă a prejudiciului cauzat, ca circumstanță agravantă fiind faptul că infracțiunea a fost săvârșită de către o persoană care anterior a fost condamnată prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 02 august 2018 la 100 ore muncă neremunerată în folosul comunității și amendă în mărime de 850 unități convenționale, care până la moment nu a fost executată, fapt confirmat prin informația nr. 04/06/691 din 28.01.2020 eliberată de Biroul de Probațiune Chișinău, concluzionând că reeducarea

și corectarea acestuia este posibilă prin stabilirea unei pedepse cu închisoare, în condițiile beneficierei de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiind oportun de a-i aplica o pedeapsă de 3 ani și 4 luni închisoare, fără amendă, iar în baza art. 85 alin. (1) Cod penal - o pedeapsă definitivă de 3 ani, 4 luni și 25 de zile închisoare, și amendă în beneficiul statului în mărime de 850 unități convenționale, ce constituie 42.500 lei, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

3. Avocata Carolina Bulgari a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Duminica V. să-i fie suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă.

Apelanta a invocat că, inculpatul a recunoscut integral vina și s-a căit sincer în cele comise, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și să-i fie suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă, iar instanța de fond i-a aplicat o pedeapsă neproportională și prea aspră, or, reeducarea acestuia este posibilă și fără privarea de libertate.

Mai mult, nu s-a ținut cont că în conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, careva circumstanțe atenuante nu s-au stabilit, inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, are la întreținere un copil minor, iar în conformitate cu prevederile art. 77 Cod penal, circumstanțe agravante la fel nu s-au stabilit.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond, la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, just a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Ori, infracțiunea prevăzută la art. 187 alin. (2) Cod penal se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale. Astfel, infracțiunea dată se atribuie potrivit art. 16 Cod penal la categoria infracțiunilor grave.

Prin sentință, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal i-a fost stabilită închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

Respectiv, la stabilirea termenului pedepsei, instanța de fond a ținut cont atât de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, cât și de condițiile de viață ale familiei ultimului, că nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, dar se caracterizează negativ și nu este la prima abatere de la lege.

Astfel, anume pedeapsa sub formă de închisoare cu executare reală este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, pedeapsa stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de către acesta, cât și personalitatea inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel

dinainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate.

În acest sens, este de notat că anterior Duminica V. a mai fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor contra patrimoniului. De fiecare dată, instanțele de judecată i-au acordat acestuia șansa de a se corecta, fără a fi izolat de societate, fiindu-i stabilite pedepse non-privative de libertate sau fiind dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoarea. Inculpatul însă careva concluzii pentru sine nu și-a făcut, nu a pășit pe calea corectării și reeducării săvârșind o nouă infracțiune de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane. În acest context, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Așadar, instanța de fond justificat a conchis că doar o pedeapsă privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

5. Avocata Carolina Bulgari a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Duminica V. să-i fie suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă.

Recurenta a invocat că, cauza a fost examinată prin prisma prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul recunoscând vina în cele incriminate și a manifestat căință sinceră.

De către instanța de judecată nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante.

Instanța de fond corect a apreciat circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, iar pedeapsa aplicată una echitabilă cu cele săvârșite.

Instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și nu a luat în considerare circumstanțele care au importanță pentru examinarea pricinii în fond, Duminica V. intenționează să-și întemeieze o familie, are un copil minor la întreținere, are intenția de a se angaja în câmpul muncii.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul vizat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă

totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurentă.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, inclusiv ale art. 6, 7, 16, 61, 75, 85 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a recuperat benevol paguba cauzată părții vătămate, dar are antecedente penale, a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește doar cu închisoare de la 5 la 7 ani, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurentă, suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2.-5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile atacate cuprind motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-

au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Carolina Bulgari împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 3 martie 2020 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2020, în privința inculpatului Duminica Valeriu xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată la 12 martie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

